

RIJEČ

GRAČANIČKI GLASNIK
časopis za kulturnu historijuBroj 60
Godina XXX
Novembar, 2025.
[str. 215-218]

© Monos 2025

Izbor pjesama iz neobjavljene zbirke "Horus Gleda Svjetski Kup"

Emina Puškar

Sa Odinovih Vješala

Kročim jazom između svjetova
Marširam na javna vješala jako visokog ugleda
Stavljam omču oko svoga vrata
Čovjek u trodijelnom odjelu sa džepom punim
praznih čekova,
Gleda me sa prozora svoga ureda
A konj, inteligentnih očiju, sav isprljan od blata,
Promatra sa druge strane ograde, gdje trava je
zelenija.
I ipak, od nas trojice, najslobodniji sam ja

Koraci

Diže se iz permanentne postelje
Jastuk mu tvrd, jorgan mu hladan,
Čaršaf mu vlažan-mahovina, remek djelo majke
pletilje.
Zna ko jeste, jer zna ko nije.
Po cijele dane i noći stranac bdije.
Noga za nogom, svetim putem,
Makadamom, preko mosta, selom, šumom,
autoputom.
Rodnim gradom, rodnom grudom,
I ni ona ne odzvanja bolno, u srcu mu šupljem.

Hodi stranac, hodi lutak,
 Prati put, putanju svoju, ne skreće
 ni na trenutak.
 Dugovječni čovjek, insan
 novorođeni.
 Ne skreće, ne osvrće se, prati put
 svoj, rajski predodređen.
 Nailazi na mene, biće moje, moju
 dušu,
 Odraz moj u vodi, prikaz u
 ogledalu.
 Ne zastaje, ne zbori, ni riječi mi ne
 govori.
 Noga za nogom, prati cestu, svetu i
 preostalu.
 Pala je kasna, duboka noć,
 Erama duga, daleki eoni su se kroz
 nju prostrli.
 Ja liježem u novu, permanentnu
 postelju:
 Jastuk mi tvrd, jorgan mi hladan,
 Čaršaf mi vlažan – mahovina,
 kunem majku pletilju

Moderni Ikar

Rekao si mi,
 Leti. Ne previsoko, ne prenisko.
 Jer krila će ti se raspasti,
 Pasti ćeš u dubine,
 Moderni Ikare.
 Ali Ikar imaše krila,
 Od voska i zupčanika.
 Moja su dio mene,
 Sa njima se topim i ja,
 Sa njima upijam sol.
 Često, letenje se čini
 Kao jedini bijeg.
 Jedini put vani, ka slobodi,

Požarni izlaz moga života.
 Kada bi se zapalio i pekao me.
 Ikar nije kao ja,
 Pa neka svako priča šta ga volja.
 Ja ću da preživim,
 Neću da izgorim.
 Ja i Ikar, predskazanja jedno
 drugoga.
 Letiti ću visoko, koliko mogu,
 dotaći Sunce, i neće me opeći.
 Neće me spržiti, i baciti ka dole.
 Pružiće mi dobrodošlicu,
 Zajedno ćemo da letimo,
 Jer, utopiti se neću.
 Samo da znaš,
 Letiti ću na nepoznate visine,
 Spustiti se dok ne budem jedno sa
 morem.
 Neću sagorjeti, neću se utopiti,
 Ja jesam moja krila,
 Pa makar u to vjerujem.
 Ali prevarih se,
 Predskazanje se ispunilo.
 Ne uspjeh pobjeći sudbini svojoj.
 Ipak poletjeh previsoko,
 Ja jesam moderni Ikar.

Otac

I ne postoji ono što će proći test,
 Oštru sudbu vremena.
 Ništa da stoji snažno, da podnese
 Nježni šamar oca Kronosa.
 Ništa, ništa da počini taj zločin.
 Grijeh, celestijalne prirode:
 Suprotstaviti se prirodi svega.
 Ništa što će ostati, malo više od
 distorzije,

Što se može uzdignuti nad željeznu
pesnicu našeg oca Kronosa.

Ništa.

Ništa da preživi pad.

Pjesnik

Ja sam poeta običnih riječi,
Koji piše tragične pjesme.
Grančica koja se lomi,
Ispod nogu koje koračaju dugo
obraslim stazama.
Magloviti dah,
U zimskim jutrima,
Svjež snijeg koji pokriva sinoćnja
djela,
Mraz koji se prostire zemljom i
uništava zasađeno sjeme.
Dim koji se diže iz dimnjaka,
Paučina ispletena po čoškovima
vrata,
Podne daske koje preglasno škripe
ispod mene,
Kalendar na kom odbrojavam svoje
dane.

Prometej

Krvavo, razapeto, srce od pepela i
žara,
Jedva ljudska jetra, pozlaćena.
Oče Japete, kad bi me samo mogao
vidjeti sada.
Kad bi samo mogao vidjeti svog
sina,
Svijet izložba, a on slika,
umjetničko djelo
Rasporen i raskomadan nanovo,

sa svakim novim suncem što se
izdiže nad njim.
A zašto? Za hrabrost i za smjelost?
Mučen radi njegove blasfemije,
njegovog zločinačkog čina,
prekršenog zakona.
Kažnjen zašto?
Za kršenje nebeske i rajske povelje,
Za grijeh neoprostivi, pružanje
pomoći onima pod njim.

Propovjednik

Držim tvoje ime na usnama.
I čuvam ga kao dragocjenu molitvu.
Šapućem ga noću, i ono kapa iz
mojih usta, otrov.
Bježi od vječnog zaborava, ukopava
se u moj um.
I vidim te kao zvijer, i sveto biće
istovremeno
I svetac mrzi grješnika, koji ga
obožava bez srama
Ti si moj propovjednik, čuvar mog
plamena
Ali nas sada više nema, kažu da
smo se utopili se u našim grijesima
Okean je ipak bio prevelik za tvoje
blagoslove

Ritam jednog novembra

Mislim da bi danas mogao biti naš
kraj,
Mislim da je večeras završilo sve.
Vazduh je bio oštar, kao svakog
drugog novembra.

I nije ništa bilo posebno o kiši koja
je padala.
Samo voda, čista, potraćena na ovu
crnu, iskvarenu zemlju.
Oplakujem dom koji ostavljam iza
sebe,
Ali za razliku od tebe, zidovima to
ne smeta.
Ne. Zidovima i podovima to ne
smeta.

Ruke domoroca

Kako mi slika pred očima nestaje
Očajnički se držim za svoj zadnji
dah.
I kako se vatra postepeno gasi,
I posljednje kapljice kiše upoznaju
zemlju
Ruke koje pletu korpe
I ruke koje pomažu drveću da raste,
Koje pune kante vodom,
Staju u mjestu, više se ne podižu, i
sa njima uplovljava tišina.
Sa njima uplovljava tišina, i možeš
čuti posljednju kocku kako pada.

Highway Angels

The angels have descended from
the heavens
And taken up posts on pillars of
concrete and vertical tombs

They're blinking and flaring and
leading the way
And God is wondering if his sons
have met their dooms
They're blinking up at us from the
depths below

Fear and Loathing in My Backyard

There is a photo
In which Hunter S Thompson is
shooting his typewriter
The sun has long since set behind
him
And the snow is undisturbed
In all but one spot
Where he surely stomped outside
to throw it
And then stomped back in to get his
gun
The snow around my feet is tossed
and turned
And I have my gun
But no typewriter
For I prefer a living target
The rabbit in the bushes
Some ways off from the reach of my
porch light
Is looking into my soul, his eyes
watery with fright
Only one of us will make it home
tonight